

új város

XXVII. évfolyam

1. szám

2015. január

www.ujvaros.eu

Ára: 480 FT

Hónapok óta dúl a háború a keleti területeken, országszerte borzasztóan szenved a nép. Van-e még valami jövő?

UKRAJNA ELHÚZÓDÓ DRÁMÁJA

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjat**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiacz@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujasis Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolar.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Amit Ferenc pápától kaptunk
Dlabig Ágnes és Umberta Fabris
- Napjaink hősei
Összeállította: Prokopp Katalin

Interjú

- 6 Különbözőség, nem megosztottság
Tóth Judit

Nézőpont

- 8 Makkay József
Kovács Bertalan
dr. Varjasi Gyula

Fókuszban

- 10 A nagy kérdés:
Európa vagy Oroszország?
Michele Zanzucchi

Lelkiség

- 13 A mennyország elővételezése
II. János Pál pápa
- 14 A Szentírás válaszol
Michele Zanzucchi
- 16 Az élet igéje
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Mindennapi sms-ünk
Simkó Zsófi

Megkérdeztük

- 20 Senki sem tökéletes
Francesco Châtel
- Testvérek között
Giovanna Pieroni
- Apaszerep
Pasquale Ionata

Béke világnapja

- 22 Többé nem rabszolgák,
hanem testvérek
Ferenc pápa

Társadalom

- 24 Környezeti sejtek
Tóth Pál

Velünk történt

- 26 Maga a találkozás értékes
Nagy Károly
- Ökumené otthon
Farkas Géza és Enikő

Mese

- 28 Aki nem méricskél, az mindig nyer!
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

ÚJ ÉV: UGRÁS AZ ISMERETLENBE

Reggel, mikor felkeltem, a néhány percnyi bódulat után gyorsan bejutottam a világos gondolatok fázisába: parancsra készen állt fejemben napi tevékenységeim megingathatatlan sora. Megingathatatlan... mindaddig, amíg fel nem fedeztem, hogy nincs fűtés. Kezdődött a próbálgatás, majd végül a szerelő hívása. A munkahelyemen nem volt internet, és még a délelőtti folyamán történt, hogy egy kedves ismerős közös ajándéka miatt már a második családtag hívott telefonon, persze ellentétes javaslatokkal. Éreztem, össze kell szedni magam, hogy ne nyomjam ki a telefont és ne sírjam el magam. Ráébredtem, az zavar annyira, hogy a bennem felállított tökéletes rendet a váratlan, új helyzetek teljesen összekuszálták.

Alig néhány évvel ezelőtt még szívből elítéltem a kütyüiket nyomogató barátaimat, mígnem én is beadtam a derekam, és rávettem magam a mobiltelefon használatára. A pszichológiából megtanultuk, hogy a szokásaink segítenek energiáinkkal spórolni, és hogy ugyanakkor az ismeretlenbe való ugrás tart minket kreatívan, fiatalon, segít, hogy ne szűküljünk be. Talán az „eddig így is működött a világ” biztos, megnyugtató érzése miatt húz vissza egy belső erő attól, hogy az újként ható helyzettel derűsen szembenézzek, és reagáljak rá, hisz ezzel együtt jár a bizonytalanság kockázata.

Hosszú ideig éltem muzulmán országban, és így jöttem rá, mennyire a kereszténységbe, a feltámadásba gyökerezik az európai emberben a folytonos javítás, a mindig gyorsabb és hatékonyabb lét iránti vágy, szinte szenvedély. Személyes és társadalmi életünk fontos mozgatórugója, hogy munkánk, kapcsolataink, a világ körülöttünk fejlődjön, előre menjen. A haladással foglalkozik VI. Pál *Popolorum Progressio* című megnyilatkozása alapján XVI. Benedek a *Caritas in Veritate* enciklikában. A pápa figyelmeztet, hogy „az örök élet távlata nélkül az evilági emberi fejlődés légüres térbe

© Depositphotos.com/German Dvinyaninov

**A változást azok hozzák társadalmunkban,
akik merik felvállalni a bizonytalanság kockázatát.**

kerül. A fejlődés a történelemben zárva ki van téve annak a veszélynek, hogy kizárólag a többlet birtoklás fokozására redukálódik; így az emberiség elveszíti a bátorságát ahhoz, hogy magasabb rendű javai és nagy, önzetlen, az egyetemes szeretet által ösztönzött kezdeményezései legyenek”. Az örök élet tehát nem egy homályos kód, ami a felhők fölött vagy a halálunk után kezdődik, hanem ha odafigyelünk rá, testvéreinken keresztül ott kopogtat magánéletünkben, munkánkban és a közéletben.

Kultúránk része, hogy az év elején valami boldogabbat, szebbet, jobbat kívánunk egymásnak. Kívánom, hogy 2015-ben merjük megkérdőjelezni szokásainkat, és a váratlan események mögött is fedezzük fel a lehetőséget valami új születésére, bátran ugorjunk az ismeretlenbe! ■

„A Szentlélek különböző karizmákat hív életre az egyházban. Ez látszólag összevisz-szaságot eredményez, de valójában, az egyház vezetése alatt, óriási gazdagságot jelent, mert a Szentlélek az egység Lelke, az egység, ami nem egyformaságot jelent. Csak a Szentlélek képes arra, hogy életre hívja a különbözőséget, a sokféleséget, de ugyanakkor egységet hozzon létre.”

Nagyon örültünk, amikor meghallottuk a pápának ezeket a szavait az isztambuli Szentlélek-székesegyházban, a katolikus egyház mintegy ezer híve előtt. Sokat jelentettek, mert megerősítették a meggyőződésünket, hogy kis létszáma ellenére nagyon is szükséges a Fokoláre Mozgalom jelenléte ebben az országban, és továbbra is azon az úton kell járnia, amit immár sok évvel ezelőtt, 1967-ben kezdett meg, amikor Athenagorasz pátriárka kifejezett kérésére a fokolár Isztambulba érkezett. Hogy milyen volt számunkra ez a pár nap? Örömmel és izgalommal teli! Természetesen bekapcsolódtunk az előkészületekbe a katolikus egyház

Amit Ferenc pápától kaptunk

Isztambulban élő magyar tudósítónk beszámolója a pápa látogatása után. A párbeszédhez nem bújhatunk ki a személyes találkozás alól.

Dlabig Ágnes fotóalbumából (2)

részéről, és a patriarchátus kérésére a sajtómunkába is. Mivel igazán gyermeki kapcsolatban vagyunk Bartolomaiosz pátriárkával, személyesen biztosíthattuk az imáinkról ezekre a napokra. Saját szemünkkel láthattuk egyre növekvő örömet, szeretetet Ferenc pápa felé, és „szenvedélyét” az egység ügye iránt. Ferenc pápa üzenete, melyet Törökországnak adott – hogy a testvériséget és az egységet keressük minden szinten – középebe talált a „híd-ország” és vegyes népessége problematikájának. Üzenete kétségkívül főleg ökumenikus színezetű; ezt hangsúlyozta a Szent György templomban mondott ökumenikus ima, amelyen a pápa arra kérte a pátriárkát és az egész konstantinápolyi egyházat, hogy áldja meg őt és a római egyházat.

Elmondhatjuk, hogy kivételezett kapcsolatot élvezünk a pátriárkával és a metropolitákkal Chiara Lubich isztambuli látogatásainak köszönhetően. De kapcsolataink, melyeket az egyszerű és őszinte megosztás jellemez, nem csak a klérus tagjaival épülnek, hanem ortodox testvéreinkkel is. A napokban történtek fényénél megértettük a két vallási vezető egyértelmű üzenetét: menjünk előre az egység útján, ne hagyjuk,

A pápa találkozott az ország vezetőivel, a helyi katolikus közösséggel, és együtt imádkozott Bartholomaiosz pátriárkával.

hogy az út fáradságának terhe lenyomjon, hanem fogadjuk el a kihívásokat, és együtt találunk választ és megoldást napjaink sürgető kérdéseire. A pápa és a pátriárka bár tudatában vannak a problémáknak, mégis túllátnak rajtuk. Erről tanúskodott mindaz, amit szavaikkal és gesztusaikkal kifejeztek, kezdve a közös nyilatkozaton.

A visszaút során tartott sajtótájékoztatón Ferenc pápa hangsúlyozta, hogy az egységre vezető úton „csak a Szentlélek útja a helyes, mert Ő meglepetés; ... Ő kreatív”. Ez a felszabadító és örömteli felhívás világosan megmutatja, merre menjünk: legyünk nyitottak, figyeljünk a jelekre, amelyeket a Szentlélek elénk tár; használjuk a fantáziánkat, személyes és közösségi adottságainkat; használjunk ki minden lehetőséget ebben az összetett helyzetben, amelyben élünk, és adjunk teret Neki, hogy Ő működhessen. ■

Napjaink hősei

A „Time” amerikai hetilap szerint 2014-ben nem egy személy volt az „év embere”, hanem az ebola vírus ellen küzdők mind együtt. Olyan orvosok, ápolók, kutatók és átlagemberek ők, akik életüket kockáztatják, hogy embereket mentsenek meg a haláltól. Köztük van tizennyolc jezsuita misszionárius is, akik Sierra Leone öt városában dolgoznak. Carlo atya Makeniben él, és baráti együttműködésben dolgozik a Fokoláre helyi közösségével. Telefonon számol be az ottani helyzetről: *Sajnos itt, Sierra Leonében még nem sikerült kordában tartani a vírust. Az áldozatok száma eddig hivatalosan 1823, de az orvosok azt mondják, hogy a kormány és a nemzetközi közösség erőfeszítései ellenére ennél sokkal több halálos eset van.*

A lakosság hogyan reagál?

Van, aki cáfolja a vírus létezését, és nem elővigyázatos. Mások pánikba esnek, főleg amikor látják, hogy a betegeket elviszik az elkülönítőbe, aztán később semmit nem tudnak róluk. Itt mindig együtt élünk másokkal, és borzalmas, ha az ember elszigetelt. Ezért sokan eltitkolják az állapotukat, így viszont jobban terjed a járvány. Szomorúság uralkodik: a mezőgazdaság lebévult, az iskolákat bezárták.

Hogyan élnek ezt a helyzetet a jezsuita misszionáriusok és a Fokoláre Mozgalom közössége?

Főként a karanténban lévő családokat kísérjük figyelemmel, ahol a családból valaki ebolás lett, és ezért elkülönítették őket. Mivel nem mozdulhatnak ki, igyekszünk gondjukat viselni, ételt viszünk nekik. Nem vagyunk „hősök”, mi is féltünk, de lassan-lassan megtanuljuk, miben lehetünk hasznára másoknak. Egyik nap, amikor meglátogattam egy családot a karanténban, egy idős ember azt mondta: „Isten nem hagyott el minket, a szeretete rajtatok keresztül érkezik el hozzánk.” ■

Forrás: www.focolare.org
Fordította: Fekete Mária

englishpcg-jindo.com

Nyertes pályázat

Az Új Családok Egyesülete ezúton is köszönetet mond a Nemzeti Együttműködési Alapnak, amiért „Életforrás – Családi kapcsolatok, mint szükséglet: családvédő és családsegítő program” című pályázatunkat 790 ezer Ft-tal támogatta. A pályázat segítségével családjaink anyagi támogatásban részesültek az utazási költségek, valamint több napos programjainkon

a szállás tekintetében. Így részt tudtak venni a családfrissítő táborozásunkon, a családi életről szóló fórumainkon, a születésszabályozás egyik új módszerének ismertetésén is. Több új eszközzel is gyarapodott az Új Családok Egyesülete (nyomtató, irodaszerek, MP3 lejátszó), melyek nagyban elősegítik a munkánkat.

Erhardt Gyula és Erhardt Gyuláné
Új Családok Egyesülete elnök és társelnök

Különbözőség, nem megosztottság

Negyven, különböző keresztény egyházhoz tartozó püspök, köztük D. Szevik Imre, ny. evangélikus püspök, „Az Eucharisztia, mint a közösség titka” teológiai kérdésével foglalkozott öt napon át Rómában.

Püspök úr, mi volt a cél, milyen ívet írt le a találkozó?

Közösséget alkottunk annak ellenére, hogy nem tartozunk egy felekezethez, de tudtunk együtt imádkozni, énekelni és élni, a különbözőségek ellenére is. A téma, a 36. zsoltár 10. verse vezette együttlétünket: „Nálad van az élet forrása, Istenünk.” Ennek jegyében az Eucharisziáról beszélgettünk. Minden reggel volt felekezeti úrvacsora, istentisztelet, és mindenki abban a közösségben élt az úrvacsora szentségével,

amihez „jogosítványa” volt. Katolikus, evangélikus, ortodox, anglikán istentiszteletet mutattunk be, és azt követően, mindegyik felekezet saját maga ismertette úrvacsorai tanítását.

Lehetett ezzel kapcsolatban kérdéseket is feltenni?

Igen, és a végkövetkeztetés az volt, hogy három dologban egyet tudtunk érteni: Az *első*: Jézus Krisztus jelen van az Eucharisziában, ezt senki nem vonta kétségbe, a *második*: az

úrvacsorában bűneink bocsánatát nyerjük, és a *harmadik*: Jézus az Eucharisziát elrendelte, maga mondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Arra nem kérdeztünk rá, hogyan van jelen Jézus. Két okból: az egyik az, hogy ebben a kérdésben különbözőek a teológiai vélemények, a másik ok pedig az, hogy igazából Jézus nem mondta meg, hogyan van jelen az úrvacsorában. A Szentírásból hiányzik ez az indoklás. Mindegyik egyház próbálja ezt megmagyarázni, s közben valójában túllép a teológia határain, és a filozófia területére téved. Ez mindegyikünkre vonatkozik, ezért nem ítélek egymás fölött, mert Jézus csak ennyit mondott: ez az én testem, ez az én vérem, amivel meg kell elégednünk. És ez elegendő is. Ezt azonban hittel szabad és szükséges elfogadnunk.

A mindennapi élet gyakorlata az, ami összeköt?

Igen, azt gondolom. Ez a rendkívüli találkozó nem hivatalos egyházi képviseletben történt, hanem testvéri együttlét volt, de tudomásom szerint a Lutheránus Világszövetség és a Római Katolikus Egyház között is folyik párbeszéd és 2017, a reformáció 500. évfordulójának ünnepe kitüntetetten kiváló alkalom lenne arra, hogy ezt a három tézist kimondjuk. A teológiai alapok adottak, ha a transzszubsztanciáció kérdéséről a Római Katolikus Egyház most le tudna mondani. De ha megvalósulhat az alkalmi „vendég” eucharisztikus közösség, akkor ebben a megélt közösségben csak „nyertesek” lehetünk. Ötszáz év eltávolodásának az irányát kell ebben a kérdésben megváltoztatni, mert a testvériség több mint a vita! A krisztusi szeretet és a felismert igazság ölelkezhetnek. Alapvető teológiai kérdésekben ma

a katolicizmus és a protestantizmus többségében egyetért, akkor is, ha vannak részletkérdések, melyekben különböző álláspontok fogalmazódnak meg.

Akik Krisztusban egyek, bár különböző tradíciót jelenítenek meg, mégis alkothatnak egy közösséget?

Igen, hogy beteljesedjék Jézus imádsága a keresztény egységért. Hiszen hitelességünk záloga a keresztény egység igenlése és megélése napjaink lehetséges keretei között. Ma nem a dogmatikai különbségek iránt nyilvánul meg érdeklődés, hanem az a közös tapasztalat fűz egységbe bennünket, hogy Krisztusban megújulhat életünk, más emberre leszünk, s ez gondolkodásunkon, cselekedeteinken, tanúságtételünkön egyaránt meglátszik. Amint évszázadok szétszakadozottsága történelmi tény, ugyanúgy hosszú idő telhet el, amíg a Szentlélek egységet teremtő ereje lélekben és igazságban egy nagy látható közösséget teremt köztünk.

Hosszú utat tudhat maga mögött a keresztény egyházak története. Most mi következik?

A közös úton megtett lépéseket újaknak kell követniük. Mindnyájan

Marcel Caduff (2)

egyetértettünk abban, hogy Krisztus jelenléte az Eucharisziában közös kincsünk, Isten mindenkinek nyújtott ajándéka. Ő senkit sem akar kizárni ebből a közösségből. A kialakult hagyományokat meg kell vizsgálni, a lényegest a kevésbé lényegestől meg kell különböztetnünk. Követnünk kell Péter apostol buzdítását: „Fogadjátok be egymást, ahogy Krisztus befogadott titeket Isten dicsőségére!” (Róm 15,7)

Volt ebben az öt napban valami kiemelkedő esemény?

A Ferenc pápánál tett látogatás, a testvéri találkozás a konzisztórium termében. Mielőtt erre sor került, a Szent Péter bazilikában Péter apostol kriptája körül épített kápolnában együtt imádkoztunk szentmise keretében.

Ferenc pápa a maga közvetlenségével örömet fejezte ki a találkozó felett, és többek között hangsúlyozta az összetartozás fontosságát, rámutatott arra, hogy az Eucharisztia a megélt közösség titkaként Krisztus legnagyobb ajándéka. Külön kiemelte a törökországi, szíriai és a palesztin keresztények megpróbáltatásait és tragikus helyzetét, akikért mindnyájunknak imádkozni és cselekedni szükséges. A másik rendkívüli esemény az anglikán Centrumban tett látogatásunk,

A pápa hangsúlyozta, hogy a közömbösség globalizációjának jelenségére a legjobb válasz a szolidaritás és a testvériség globalizációja.

ahol David Moxon anglikán érsek fogadott bennünket és részletesen beszámolt arról, hogy a római katolikus és az anglikán egyház kezdeményezte a világon élő 36 millió rabszolgasorsban szenvedő embertársunk felszabadítását. Ennek megvalósításhoz több keresztény nagyvállalkozó is társult. A többéves törekvésért szabad és szükséges imádkoznunk, ha lehet, csatlakozzunk.

Sor került kiértékelésre a résztvevők között a találkozó végén?

Közös vélemény alakult ki arról, hogy elkötelezve érezzük magunkat a Krisztusban való egység és összetartozás továbbadására hazai egyházainkban azzal a reménységgel, hogy a Lélek tovább vezet, egymáshoz mindig közelebb a közös hit és a kölcsönös szeretet ösvényén.

„Keressük közösen a tiszta forrást és éljünk is belőle!” – hangzott el, mint közös elhatározás. ■

© SzeVas

ELNÖKVÁLTÁS

Klaus Johannis,
az ígéret

Makkay József

Az 1989-es romániai rendszerváltás óta kevés olyan közéleti eseménynek volt részese az ország, amely az újrakezdés erejével kecsegtetve, példás összefogásra serkentette az embereket. Nagyszeben polgármesterének, Klaus Johannisnak Románia államelnökévé történő megválasztása egy ilyen, ritkán adódó eseményként rögzül a közösségi emlékezetben.

Meglepetésszerű megválasztásának körülményeit sokan és sokféleképpen magyarázzák. Az államelnök-választás első fordulójából győztesként kikerülő szociáldemokrata jelölt, Victor Ponta esélyét kevesen kérdőjelezték meg, a szász nemzetiségű, erdélyi jelölt, Klaus Johannis azonban nem csak fordított a sorrenden, hanem 54 százalékos győzelmével hatalmas hátrányát is ledolgozta. A változások iránti igény romániai motorja, Erdély már az első fordulóban jelzésértékű erővel tette le voksát Johannis mellett. A november 16-i, második fordulóban pedig több Kárpáton túli megye is felzárkózott a trendhez. A külföldön élő román állampolgárok hosszú sorban állás után leadott szavazatai érdemben ugyan nem befolyásolták a végeredményt, a külföldi szavazás körüli botrány azonban az itthon szavazók számára jelentett igazi felhajtóerőt.

Johannis tehát a rendszerváltás után huszonöt évvel újjászülető remény új államfője. Evangélikus szász emberként sikerült legyőznie azokat az előítéleteket is, amelyek egy immár száz éve többnemzetiségű államban eddig nem tették lehetővé egy nem ortodox államfő megválasztását. A második forduló külön érdekessége, hogy szokásos vasárnapi szentmiséjén Bukarestben, Daniel pátriárka, a román ortodox egyház vezetője úgy fogalmazott, Isten időnként olyan embert küld népéhez, aki megmutathatja számára a követendő utat.

Ma sokan hisznek abban, hogy Klaus Johannis keresztény emberként, politikusként, Németországgal jó kapcsolatokat ápoló erdélyi szászként olyan államelnöke lesz az országnak, aki jó irányt tud szabni az Európai Unió egyik legszegényebb államaként számon tartott Románia számára. Így legyen! ■

IRODALOM

Középfölde
és ami benne van

Kovács Bertalan

A nagysikerű és valóban remek trilógia, *A hobbit* utolsó részének megjelenésekor szinte kötelességemnek érzem, hogy a lelkes filmközönség tekintetét a vászonról egy pillanatra az egész Középfölde-történet megálmodójára, J. R. R. Tolkienre irányítsam. Talán vannak, akik számára a nyelvészprofesszor művei és a belőlük készült filmadaptációk (különös tekintettel *A Gyűrűk Urára*) nem többek pusztán fantasynál, egy nem létező világban zajló kitalált történetnél, amelynek kevés köze van a mi valóságunkhoz. Ráadásul a gonosz túlságosan konkrét ábrázolása (elsősorban a filmekben) kétségessé teszi, hogy ezek a művek egyáltalán hordoznak-e bármilyen értéket.

Azonban ha alaposan megvizsgáljuk, bőven van okunk arra, hogy pozitívan tekintsünk Tolkien írásaira. Elsőként le kell szögeznünk, hogy művei – nem csak az elemzők, hanem saját bevallása szerint is – nem a fantasy, hanem a mitológia műfajába tartoznak. Az író Európa nagy népeinek mítoszai inspirálták, melyeknek egyúttal szakértője is volt, s így a történetei nem egy kitalált világban játszódnak. Középfölde a mi világunk előképe, és benne a jó és a rossz harca, a szereplők sorsának drámai pillanatai valójában rólunk, emberekről szólnak.

Szokás *A Gyűrűk Urát* a *Narnia Krónikái*hoz hasonlítani, és nem ok nélkül, hiszen írójával, C. S. Lewisszal Tolkien igen jó barátságban állt, melynek alapja többek között a közös keresztény hitük volt. Azonban míg a Narniában nehéz nem észrevenni a keresztény tanításra utaló áthallásokat, Tolkien műveiről ez nem jelenthető ki ennyire világosan. Ez viszont – talán sokak számára meglepő módon – egyáltalán nem tükrözi az író szándékát. Ugyanis az a világról alkotott vízió, ami Tolkien műveiből kiolvasható, egy keresztény ember látásmódja, aki a saját szavaival, de nagyon világos üzenetet ad az ember küldetéséről, a gonosz eredetéről, a halálról, sőt, magáról a teremtésről is. Nem véletlen, ha hőseit és azok sorsát közel érezzük magunkhoz. ■

Kodály öröksége

dr. Varjasi Gyula

A *Virtuózok* Magyarország első komolyzenei tehetségkutató műsora, mely azoknak a fiataloknak ad lehetőséget megmutatkozni, akik kiválóan játszanak a klasszikus zenei hangszerek egyikén, vagy klasszikus énekben nyújtanak kiemelkedő teljesítményt. A tehetségkutatás mellett a műsor célja, hogy a klasszikus zenét minél szélesebb körben megismertesse és megszerettesse a nézőkkel.

Batta András, Erkel Ferenc-díjas és Széchenyi-díjas zene-történész, a Zeneakadémia rektora még 2007-ben hívta fel arra a figyelmet, hogy a magyar zenei oktatásért, nevelésért felelősséggel bíró embereknek tenniük kellene azért, hogy a veszélyben lévő magyar komolyzenei oktatás ismét visszanyerje presztízsét. A *Virtuózok* végre egy olyan televíziós műsor, amely ismertté teheti nemcsak magát a zenét, hanem a mögötte zajló műhelymunkát is. Bemutatja a zenével komolyan foglalkozó tehetségek értékes életvitelét, a fiatal zenészek és az őket felkészítő tanárok bensőséges kapcsolatát, valamint a szereplők családjainak, iskolatársainak szeretetteljes drukkolását, áldozatvállalását. A gyógyíthatatlan betegségben szenvedő versenyző kislány anyagi és erkölcsi támogatása egy magas szintű pedagógiai értéket ad ennek a műsornak, amelynek bizonyára Kodály Zoltán is nagyon örülne. A zsűritagok megnyilatkozásai emberi bölcsességről, alázatról és intelligenciáról tanúskodnak. Keresztényként ezen értékek megjelenésének különösen is örülhetünk, hiszen mind az adás kultúráját hordozzák.

Mint minden show műsornak, megvannak az üzleti szempontokból fakadó árnyoldalai is. Egyrészt a finanszírozáshoz kapcsolódóan fogalmazódnak meg kételyek, például amiatt, hogy nincs támogatás a selejtezőkre utazásra, másrészt a szerződésekben rögzített feltételek tűnnek sokaknak túlságosan is „röghözkötő”-nek. Így több tehetséges fiatal elállt a versenyzéstől. Mindezzel együtt sokan szeretnék, hogy ilyen televíziós műsorokat egyre gyakrabban rendezzenek, és egyre több olyan embert fedezzenek fel, akik példát mutatnak tehetségükkel, szorgalmukkal és az életükkel, zenéjükkel pedig emberek ezreinek nyújtanak örömet. ■

www.b365.ro

Fotó: Nagy Kur

Az új elnök jó irányt szabhat Románia számára.

Tolkien sajátos műfajával keresztény értékeket közvetít.

A *Virtuózok* műsorán keresztül az emberekhez közel kerül a komolyzene.

static.origo.hu

A NAGY KÉRDÉS: EURÓPA VAGY OROSZORSZÁG?

Ukrajna új egyensúlyt keres nyugati és keleti területei között, miközben Donbaszban folytatódik a háború, és megszólalnak a helyiek is.

Ukrajnában is törekszenek arra, hogy megértsék a kialakult helyzetet. A lvivi és kijevi értelmiségi körökből néhány különösen kifinomult érzékenységgű emberrel beszélgetek.

Vaszil V. Kosztitszki professzor a hatalom embere. Az ukrán Jogtudományi Akadémia tagja, és az „Etikai Kódexek Védelme Nemzeti Bizottságának” elnöke. Az információ és az informatika biztonságáról beszél, és ezzel kapcsolatban az ország függetlenségének megőrzéséről. Vajon információs háborúról van szó? Janukovics idejében a nyugati

termékeket kivonták a piacról, és nem jelenhettek meg az ukrán tévé képernyőjén sem: Ezek helyét orosz termékek vették át „azzal a céllal, hogy befolyásolják a nép gondolkodásmódját. Például a tévében játszó színészek ismét vodkát kezdtek inni és nem whiskyt vagy pálinkát” – meséli. Második lépésként a médiákban sugárzott műsorok azt sulykolták az emberekbe, hogy

Ukrajnában lehetetlen a különböző etnikai és vallási csoportok békés egymás mellett élése. Utána pedig a kijevi Függetlenség terén, a Majdanon lezajlott „reménység forradalma” hatására Janukovics kormánya felgyorsította a beindított folyamatot, mely a Krím megszállásának előkészítéséhez vezetett. „Egy olyan videójátékot hoztak forgalomba, ahol a játékban nem

kisebb ellenséget kellett legyőzni, mint a NATO-t” – sorolja tovább a professzor.

Szergej Kiszelov professzor, a Kijevi Mohila Egyetem tanára szinte dühbe jön, amikor szóba kerül ez

Fotós: CN (2)

a téma: „Az információs háború nem újdonság, Lenin is élt ezzel az eszközzel. A kommunizmus alatt nem tudtam, hogy a hírek igazak-e vagy nem, de most sem jobb a helyzet, mert ha kinyitom az internetet, ugyanúgy nem lehetek biztos benne, hogy igazak a hírek...

Az ukrán propaganda nem a választási programokra irányul, hanem inkább a politikai vezetőkre, akikről

megpróbálja elhitetni, hogy jobb jövőt biztosítanak az országnak.” Beszélgettünk azokról a lehetséges kezdeményezésekről, melyek megváltoztathatnák Ukrajnát, biztosíthatnák a helyes állampolgári magatartásra való képzést. Van, aki arról beszél, hogy egy akadémiai kutatócsoportot kellene létrehozni, mások azt gondolják, hogy a falvakat kellene járni és beszélni az emberekkel erről, vagy a közösségi hálózatokat kellene erre felhasználni. A Mohila Egyetem tanára, Damjancsuk professzor szerint az a legfontosabb, hogy „az embereket aktív állampolgárságra képezzük. Az ukránok nem tudják, mit jelent egy közösség tagjának lenni. Olyan tanfolyamokra van szükség, amelyek felkészítik az állampolgárokat a közéletben való részvételre, annak ellenére, hogy a válság és kiábrándulás korszakát éljük”.

Beszélgettem **Mihajlo Melnyikk**el is, aki fiatal, dinamikus görög katolikus pap, és eddig is sokat tett az ukrán fiatalok képzéséért, hogy aktív állampolgárok legyenek. „Mély nemzedéki válságról van szó, mert a fiatalok most kezdenek rádöbbsenni arra, hogy mit is jelent a szolidaritás, mert Donbaszban sok munkatársuk és iskolatársuk esett el a fronton. Felismerik a szubszidiaritás fontosságát is, hisz az állam nem tudja biztosítani az emberek minden szükségletét, és jobban megértik a közjó fogalmát is.” A görög katolikus pap arra a következtetésre jutott, hogy „az emberek, és különösen a fiatalok, részt akarnak venni a politikai folyamatokban, de azt is látják, hogy nincsenek megfelelő eszközök a kezükben, hogy kifejezésre tudják juttatni politikai érzületüket.” Donbaszban sok háborús tudósító dolgozott és dolgozik még ma is,

Fent: Mindkét oldalon óriási a véráldozat, köztük sok az egészen fiatal. Balra: Győztes orosz katonák Donbaszban.

Georgij Tikhij az ERD német televízióinak dolgozik, és életveszélybe sodorta magát az elmúlt hónapokban. Megkérdeztem, szerinte mi lesz Donbasz jövője. „Meglehetősen szkeptikus vagyok valamiféle gyors megoldást illetően, mert nem lehet egyszerű válaszokat adni a felmerülő kérdésekre. Mindkét oldalon nagyok a veszteségek, akkor is, ha a konfliktus valamit veszített az intenzitásából. Egyre hidegebb van, és a csapatok nemigen tudják, mihez kezdjenek. Mindenféle megbékélés ma már lehetetlennek tűnik, mégis erre lenne szükség. Sokan az elszakadás mellett vannak, de egyetlen megoldás sem kézenfekvő.”

Hogyan lehetne mégis eljutni a nemzeti megbékéléshez? „Az ukrán politikusok nem tudnak szót érteni az orosz nyelvű kisebbséggel – magyarázza. – Általában hitelesebbnek tűnnek, mint Janukovics és egész garnitúrája, mégsem képesek kommunikálni az orosz nyelvű kisebbséggel. Nem fogják fel, hogy szükség lenne kompromisszumokra, és

Fotó: CN

Mindkét elnök tudja, kénytelenek tárgyalni.

hogya a nacionalizmus nem old meg semmit.”

A Donbaszban élő emberek hogyan gondolkodnak? „Ők talán már úgy látják, hogy elszakadtak Ukrajnától, és előbb vagy utóbb csatlakozni fognak az orosz anyaországhoz. Ha korábban azt érezhették, hogy megtűrt kisebbség voltak Ukrajnában, most azt érzik, hogy Kijev hátat fordított nekik. Sok embert veszítettek a háborúban, de mégis ellenállnak.”

Stepan Sus atya, görög katolikus pap, a tábori lelkészi szolgálatot koordinálja egyházában. Egy kávéházban találkozom vele, Lviv központjában. El tudná mondani, hogy a tábori lelkészség milyen szolgálatot végez az Ön egyházában? „Nagy felelősség időszakát éljük, mert egy új Ukrajnát kell építenünk – mondja határozottan. – Segítjük katonáinkat a lázadók és a szeparatisták ellen. A legfontosabb

az anyagi segítség, bármennyire is furcsának tűnik, mert katonáinkat cipő, zokni nélkül, jóformán semmi nélkül küldték ki a frontra. Janukovics Putyinnal egyetértésben mindent megtett azért, hogy lecsupaszítsa az ukrán hadsereget, és megfossza mindenétől. Ezért az első dolgunk, hogy felszereléssel lássuk el a katonákat, persze nem a fegyverekre gondolok. Másodszor lelki segítséget és támogatást nyújtunk nekik. A keleti részeken most húsz lelkész dolgozik folyamatosan a hadseregben, minden nap miséznek, gyóntatnak, lelki és pszichológiai támogatást nyújtanak. A fiatalok megnyílnak feléjük a legszemélyesebb problémáikkal...”

A másik oldalon is keresztények vannak, akik ugyanahhoz a Jézushoz imádkoznak, hogy segítse őket abban, hogy megnyerjék a háborút, állapítom meg. Sus atya számított erre és határozottan válaszol: „A mi oldalunkon a halottakat hősöknek tekintjük, akik a hazájukért és a demokráciáért adták az életüket. A másik oldalon nem így van.

Nincsen igazi keresztény szertartás, hanem csak egyszerű katonai ceremóniáról beszélhetünk. Ott nem igazi keresztények harcolnak, hanem alkoholt, kábítószer és mindenféle eufóriát előidéző gyógyszert adnak a katonáknak. Mi pedig a saját hazánkat, területünket védelmezzük, nem támadtunk meg senkit, ezért Isten egészen biztosan megáld bennünket. Mi sohasem a fegyvereket áldjuk meg, csak a katonákat.”

A helyi politológusokkal, újságírókkal és papokkal beszélgetve néhány dolog világossá vált számomra. Először is arról van szó, hogy Ukrajnában jelentősen romlott a gazdasági helyzet az ország keleti részén dúló háború miatt, ugyanakkor a társadalom összetartozása, közösségérzete javult, akkor is, ha egyelőre még nincsen szó hatékony reformokról, ami a fejlődés útjára állíthatná az országot. Az is igaz, hogy az ukránok csalódtak a várakozásaikban, melyeket Európa iránt tápláltak. A Majdanon lezajlott tüntetés után azt várták, hogy Európa Ukrajna mellé áll, de ez nem következett be teljes mértékben. Persze tudják, hogy ezt a gáz körüli problémák nagymértékben befolyásolják. Saját bőrükön érzik, hogy gáz nélkül maradhatnak ezen a télen. Ez nemcsak Ukrajna számára jelent veszélyt, hanem az európai országokat is fenyegeti. Tény, hogy a legutóbbi választások eredményei magukért beszélnek. Ukrajna Donbaszt és a 12 százaléknyi orosz kisebbséget kivéve Európát választotta, szeretne tehát Brüsszelhez közeledni és Moszkvától távolodni. Ugyanakkor a keleti részeken uralkodó konfliktust az ország nem tudja egyedül megoldani, csak Moszkva közreműködésével, és ennek Porosenko elnök teljes mértékben tudatában van. ■

Forrás: CN

Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

**Jézus az
Eucharisztia
szentségével
megtalálta a
módját, hogy
„bennük
maradjon”.**

A mennyország elővételezése

Az Eucharishtiában Krisztus dicsősége el van fátyolozva. Az Oltáriszentség a legkiemelkedőbb módon „a hit misztériuma”. Mindazonáltal éppen teljes elrejtőzésének misztériumával teszi önmagát Krisztus a világosság misztériumává, mellyel a hívót az isteni élet mélységeibe vezet be. Szerencsés meglátás az, hogy Rubljov híres Szentháromság ikonja az Eucharishtiát helyezi a szentháromságos élet középpontjába. Az Eucharisztia mindenekelőtt azért világosság, mert az Eucharisztia liturgiáját minden szentmisében megelőzi Isten Igéjének liturgiája, és a két „asztal”, tudniillik az Ige és a Kenyér asztala egységet alkot. (...) Az emmauszi tanítványok történetében maga Krisztus mutatja meg „Mózesen kezdve az összes prófétánál”, hogyan beszélt „az összes írás” személye misztériumáról. Szavai „meggyújtották” a tanítványok szívét, megszabadították őket a szomorúság és a reménytelenség árnyától, és fölkeltették bennük a vágyat, hogy vele maradhassanak: „Maradj velünk, Urunk!” (...)

Jelentőségteljes, hogy az emmauszi tanítványok, miután az Úr szavai megfelelően fölkészítették őket, az asztalnál, a „kenyértörés” egyszerű gesztusában ismerték fel Őt. A jelek csak akkor „beszélnek”, ha az értelem megvilágosult és a szív lángol. Az Eucharisztia a megvilágosító és gazdag tartalmú üzenetet hordozó jelek e dinamizmusában bontakozik ki teljesen. A misztérium a jelek által nyitja meg a hívők szemét. (...) Az emmauszi tanítványok kérésére, hogy „velük” maradjon, Jézus egy sokkal nagyobb ajándékkal válaszolt: az Eucharisztia szentségével megtalálta annak módját, hogy „bennük maradjon”. Az Eucharisztia vétele azt jelenti, hogy mélységes közösségre lépünk Jézussal. „Maradjatok bennem, és én tibennetek” (Jn 15,4). E bensőséges és kölcsönös egymásban „maradás” bizonyos módon lehetővé teszi, hogy elővételezzük a mennyországot a földön. (...)

Ezt a különleges bensőséget, amely az eucharisztikus „kommunióban” valósul meg, nem lehet megfelelő módon érteni, sem teljesen megélni az egyházi közösségen kívül. (...) Az Egyház Krisztus teste: olyan mértékben járunk „Krisztussal”, amilyen mértékben kapcsolatban vagyunk „az Ő testével”. ■

Részletek Szent II. János Pál pápa
Mane obiscum Domine apostoli leveléből.

Forrás: katolikus.hu

Fotó: CN

A Szentírás válaszol

Az élet igéje
ebben az évben
Fabio Ciardi,
oblátus szerzetes
magyarázataival
jelenik meg.

Meglepve látjuk, hogy a havi életigét, 2015. januártól Fabio Ciardi magyarázza. Korábban mindig Chiara Lubich, a Fokoláre alapítójának gondolatait olvashattuk a havi életige kapcsán. Kérdéseket tettünk fel Fabio atyának, hogy jobban megértsük a változást.

Miért volt szükség sok év után erre az újdonságra?

Azért, mert Isten igéje mindig új és aktuális. Évszázadokon keresztül a keresztény nemzedékek újra és újra az igét olvasták, és mindig újabb gazdagságokat fedeztek fel benne. Nagy Szent Gergely is megállapította, hogy *a Szentírás magyarázata kimeríthetetlen*. Természetes, hogy hat évvel Chiara Lubich halála után új igemagyarázatok készülnek. Chiara sem fáradt bele soha, hogy újabb és újabb módon kommentálja az élet igéjét. Ez bátorít minket arra, hogy hozzá hasonlóan továbbra is az igéhez forduljunk tanácsért, mert a Szentírásnak mindig új válaszai vannak a különböző helyzetekre.

Miért kell élni Jézus igéit ahhoz, hogy megértsük emberi és isteni természetét?

Ha jól megnézzük, akkor azt látjuk, hogy még mielőtt élnénk az igét, az ige éltet bennünket. Jézus nyilvános működésének egy válságos időszakában – amikor a tanítványai közül sokan visszahúzódtak –, az apostolok megerősítették, hogy soha nem fogják elhagyni, mert „az örök élet igéi” nála vannak (vö. Jn 6,68). Ezzel kifejezték, hogy megértették, mi „az élet igéje”: szó szerint olyan szó, olyan ige, amely életet ad. Az Eucharishtiához hasonlóan, az igével találkozva is Jézust vesszük magunkhoz. Az igének – ahogy

Fotó: CN (3)

Erhardt Gyula

**Az ige, ha tettekre váltjuk,
a bennünk és a köztünk élő
Jézus jelenlétét biztosítja
minden helyzetben, és táplálja
közösségeink életét.
Balra: Guatemalában.
Jobbra: A Fülöp-szigeteken
és Magyarországon.**

Chiara Lubich is írta –, az a rendeltetés, hogy „megegyék”, azért, hogy életet adjon a bennünk és a köztünk élő Krisztusnak. Sőt még több is,

mint étel, ha szabad így mondani, olyan, mint a levegő, ami nélkül nem lehet élni. Chiara ezzel kapcsolatban aláhúzza: „Életünk minden pillanatában az igéből táplálkoztunk. Ahogyan a test lélegzik, hogy élni tudjon, úgy a lélek azért, hogy élni tudjon, élte az igét.”

A keresztények évszázadokon keresztül élték az igét. Mi Chiara újdonsága ezzel kapcsolatban?
Sokan megállnak ott, hogy elmélkedjenek az ígéről vagy imába

foglalják. Itt viszont arról van szó, hogy gyakorlattá és életté váltsuk, ahogyan Szent Jakab is figyelmeztet: „A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok...” (vö. Jak 1,22) Az ige hiteles meghallgatása nem csak a fülünkkel, hanem a szívünkkel is, azt jelenti, hogy oly módon magunkévá tesszük, hogy egész keresztény létünket áthassa. Chiara felhívta a figyelmünket Isten igéjének társadalmi dimenziójára is: létre kell hozni a keresztény közösséget. Ebben segít az élet igéjével kapcsolatos megosztás, vagyis az igéhez fűződő kommunikáció azok között, akik élnek, valamint az ige által kifejtett hatások megbeszélése, mert így felfedezzük az ige hatalmas erejét.”

Miért épp rád bízták a havi életigék magyarázatainak megírását?

Talán azért, mert éveken át Chiara mellett éltem, együtt dolgoztunk, főleg a spirituális teológia területén. Életének utolsó időszakában, amikor már beteg volt, besegíthettem neki *Az élet igéje* magyarázatainak előkészítésébe is. Sok éve az Abba iskola tagja vagyok, abban a csoportban dolgozom, mely tanulmányozza az egység karizmájának „alapító szövegeit”. Remélem, hogy sikerült a karizma bölcsességét legalább egy kicsit magamba szívnom, és ez majd a magyarázatokban is kifejezésre jut. Mivel engem kértek fel, ez azt is jelenti, szabadon fejezem ki magam, saját érzékenységgel és saját stílusomban. Azt is tudom, hogy ez csak egy rövid bevezetés lesz Isten igéjének olvasásába, és nem a magyarázat, hanem ez utóbbi fog megmaradni és gyümölcsöt hozni az olvasóban. ■

**Forrás: CN
Fordította és szerkesztette: Tóth Judit**

Merítsünk mások értékeiből!

„Jézus megszólította: »Adj innom!«” (Jn 4,7)

Jézus elhagyta Júdea tartományát és Galileába indult. Így keresztül kellett mennie Szamárián. Elfáradt az úton, és a déli napsütésben leült a kútnál, amelyet Jákob pátriárka épített ezerhét-száz évvel azelőtt. Megszomjazott, de nem volt korsója, hogy vizet vegyen.

Tanítványai bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek. Jézus egyedül maradt. Ekkor egy asszony odament korsóval vizet meríteni, és Ő inni kért tőle. Ez ellenkezett a kor szokásaival: a férfiak soha nem fordultak közvetlenül egy asszonyhoz, főként nem ismeretlenül. Ezenfelül pedig a júdeaiak és a samáriaiak vallási megosztottságok miatt előítéletekkel tekintettek egymásra. (...) Jézust azonban semmiféle akadály nem gátolja, és beszélgetni kezd az idegennel. A szíve mélyére szeretne hatolni, és kér tőle:

„Adj innom!”

„Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék, aki hisz bennem” – hirdeti fennhangon később a jeruzsálemi templomban (7,37). A víz minden élethez nélkülözhetetlen, és a száraz vidékeken, mint Palesztina is, még jobban látszik, mekkora nagy érték. Amit Jézus ajándékoz nekünk, az „élő víz”. Ez jelképezi az általa kinyilatkoztatott Istent, aki Atya és szeretet, aki Szentlélek, isteni élet, amit elhozott. Jézus összes ajándéka élő és az életet szolgálja: Ő maga az „élő kenyér” (vö. 6,51), az Ige, amely életet ad (vö. 5,25), egyszerűen Ő az Élet (vö. 11,25–26). János, aki szemtanú volt, azt is elmondja, hogy a kereszten, amikor az egyik katona lándzsáját Jézus oldalába döfte, „nyomban vér és víz folyt belőle” (19,34): teljesen odaajándékozta önmagát.

Jézus azonban nem akar felülkerekedni az asszonyon. Még a rendetlen együttélés miatt sem dorgálja meg. Ő, aki bármit meg tud adni, most kér, mert valójában arra van szüksége, hogy az asszony odaajándékozza magát:

„Adj innom!”

Kér, mert fáradt és szomjas. Az élet ura koldussá teszi magát, nem rejt el valódi emberségét. Kér azért is, mert tudja, hogy ha a másik ad, akkor könnyebben megnyílik és kész lesz arra, hogy ő is elfogadjon. Ebből a kérésből indul ki a beszélgetés. A párbeszéd folytán leomlottak a védekezés falai, és feltárult az igazság: a víz, amelyet Jézus hozott. Erre az asszony otthagyta, ami abban a pillanatban a legértékesebb volt számára, a korsóját, mert ennél jóval nagyobb kincset talált.

Ez az evangéliumi történet, úgy gondolom, az ökumenikus párbeszédet illetően is tanít bennünket, ez a hónap pedig minden évben különösen is felhívja erre a figyelmünket. A keresztyének egységéért meghirdetett imahét rádöbrent bennünket, hogy már túl régen tart a botrányos szakadás az egyházak között, és arra hív, hogy gyorsabban haladjunk a felé a mély közösség felé, mely nem ismer akadályokat, ahogy Jézus is legyőzte a szakadást a zsidók és a samaritánusok között.

A keresztyének között élő szakadás pedig csak az egyik a sok széthúzás közül, amely a környezetünkben tapasztalható: félreértések, békétlenség a családban vagy a házban, feszültség a munkahelyen, harag a menekültek iránt. A bennünket elválasztó falak többször szociális,

commons.wikimedia.org

Jézus nem rejti el emberségét, amikor inni kér egy idegen asszonytól.

politikai vagy vallási okokból épülnek, de lehet, hogy egyszerűen csak azért, mert mások a szokásaink, a hagyományaink, és ezt nem tudjuk elfogadni. Ez robbantja ki a konfliktusokat a népek és nemzetek között, de ez szül ellenségeskedést a kerületben, a lakóhelyünkön is. Vajon nem nyílhatnánk meg mi is, hogy befogadhasuk a másikat Jézus példájára, legyőzve a különbözőségeket és az előítéleteket? Miért ne hallhatnánk meg, amikor megértésért, segítségért vagy egy kis figyelmes-ségért kiált a másik, akkor is, ha ehhez túl kell látnunk a kifejezőmódján. Aki ellentétes oldalon áll, vagy más kultúra, más vallás vagy társadalom gyermeke, abban is ott rejtőzik Jézus, és kérésével hozzánk fordul:

„Adj innom!”

Önkéntelenül is eszünkbe jut erről Jézusnak egy hasonló igéje, amely a kereszten hangzik el, és szintén

János evangéliumában szerepel: „Szomjazom” (19,28). Az ember elsőrendű szüksége ez, mely minden más nélkülözést kifejez. A munkanélküli, a magányos, az idegen, a más hitű vagy más vallású és az ellenséges emberben is, mindenki, aki segítséget szenved, fölismerhetjük Jézust, aki így szól: „Szomjazom” és azt kéri: „Adj innom”. Elég, ha csak egy pohár vizet adunk – ahogy az evangélium mondja –, és megkapjuk a jutalmat (vö. Mt 10,42), hogy párbeszédet indítsunk, amely helyreállítja a testvériséget.

És amikor rajtunk a sor, mi is kifejezhetjük szükségleteinket, nem kell szégyenkeznünk amiatt, hogy „szomjazunk”, és mi is azt kérjük: „Adj innom.” Jézus az asszonyban föl tudta ismerni azt, aki képes arra, amit ő maga nem tudott megtenni. Így hozzá hasonlóan mindenekelőtt az előttünk álló ember képességeire, a benne esetleg elrejtve élő értékekre építve meríthetünk mi is vizet. ■

Mindennapi sms-ünk

Egy testvérpár ötletei, hogyan lehet a karácsonyi várakozást megélni.

Decemberben a fiatalok levelezőlistáján útnak indult egy adventi elhatározás-sorozat: minden nap együtt élnek egy-egy mondatot, valamit, amire aznap különösen is odafigyelnek. Hogy mire? Például végiggondolják, kivel kellene kibékülniük, és lépéseket tesznek ezért. Vagy imádkoznak egy családjukért, meglátogatnak valakit, akihez régóta készülnek, segítenek annak, akinek szüksége van rá, vagy betérnek egy templomba pár percre.

A felhívás két gentől¹, Jánossy Zsófitól és Kingától indult, de hamarosan egy egész csapat csatlakozott a kezdeményezéshez. Így mind együtt készültek az Úrjövetre. Hiszen együtt könnyebb...

Honnan jött a közös adventi készülődés ötlete?

Zsófi: Engem már régóta foglalkoztat az, hogyan is élhetném meg jobban, mélyebben kereszténységemet. Gyakran hozok elhatározásokat, de a hétköznapiakban valahogy nehéz megtartani ezeket. Az ember könnyen elfelejti, milyen célt is tűzött maga elé, ha belesüllyed a mindennapok feladataiba. Amikor megnéztem az „Az NDK orvosai” c. filmet a 40-50 évvel ezelőtti fiatalok életéről, nagyon megfogott, mennyire magától értetődően, a mindennapjaik szerves részeként tudták élni az evangéliumot. Arra gondoltam, az advent jó alkalom arra, hogy ismét megálljak, máshogy csináljam a dolgokat, újrakezdjek. De tudtam, egyedül nem menne, ezért szóltam Kingának, hogy mi lenne, ha közösen fognánk bele.

Kinga: Akkortájt került kezembe egy adventi naptár Ferenc pápa gondolatain alapuló gondolatokkal, benne a napi szentírási részekkel és a kitűzött feladatokkal. Ezt vetjük alapul, de kicsit át is alakítottuk. Arra próbáltunk figyelni, hogy olyan célkitűzések szerepeljenek benne, amelyek reálisan megvalósíthatóak a mi élethelyzetünkben, egyetemistaként, fiatal felnőttként. Ha irreális elvárásokkal találunk szembe magunkat, hamarabb feladnánk, de így nincs kibúvó. Aztán ha

Prekopp Katalin

már Zsófival ketten úgyis belefogtunk, miért ne vonjunk be másokat is? Meghívtuk hát a barátainkat, így indult el a levelezés.

Azóta elég szép számmal jelentkeztek olyanok, akik kérik a napi emlékeztetőt. Huszonöt ember kapja a reggeli sms-t, többen kinyomtatták a naptárat. Meglepődtetek a „keresleten”?

Kinga: Igazából valami ilyesmire számítottunk. Számunkra is megerősítő a jelenlétük ebben a „vállalkozásban”. Egyrészt tudjuk, hogy nem hagyhatjuk abba, mert megígértük nekik a napi „házi feladatokat”, másrészt a tapasztalataik lelkesítenek minket is. Elhatároztuk ugyanis, hogy leírjuk egymásnak, ki hogyan valósította meg az aznapi gondolatot.

Zsófi: Egyik nap sikerült kézzelfoghatóan megélni a napi „feladatot”, amit aztán felírtam a listára. Ez az egyszerű lépés egy lavinát indított el. Érkeztek a többiek tapasztalatai, néhányan jelezték, hogy továbbítják az üzenetet

upload.wikimedia.org

NÉHÁNY E-MAIL RÉSZLET A LEVELEZŐLISTÁRÓL:

Egy busz után kellett szaladnom, ami kiírás szerint 1 perc múlva indult a megállóból... Mikor már majdnem elértem, becsukódott az ajtó, és otthagytam. Ez volt az első gondolatom: „biztos látott a vezető...” Aztán egyszerre csak beugrott, hogy mit is élünk ma. Ki tudtam mondani, hogy „megbocsátom” a vezetőnek, hogy nem vett fel. És olyan vidám lettem. :]

Idén nem készítettem adventi naptárt. Mikor Kinga küldte, nagyon megtetszett, de úgy döntöttem, nem kérem az sms-t, hanem minden reggel én küldöm a családtagjaimnak, a baba-mama klub tagjainak pedig facebookon (még a reggeli kávé előtt!!!!). Igaz, kellett egy kis bátorság, mert most vagyunk alakulóban. Később megtudtam, hogy az egyik anyuka a napi gondolatok hatására tért be a templomba imádkozni.

Ma reggel rorate után több kenyér is maradt az agapéről, így hát elvettem egyet. Mikor a templom elé értem, a szemem sarkából láttam egy kéregető hajléktalant a „törzshelyén”. De mint általában, nem nagyon foglalkoztam vele, mert nem szeretek pénzt adni. Amint tartottam a villamos felé, bevillant a gondolat, mi lenne, ha nekiadnám a kenyeret. Visszamentem hozzá, megkérdeztem, hogy elfogadja-e. Nagyon kedves volt, még ő szabadkozott, hogy akkor én mit fogok enni. Teljesen feldobta a napomat, mert olyan tiszta, mély és hálás tekintete volt! Nem biztos, hogy tudja, de ezzel ő is adott nekem. :]

Az országban körbefutó reggeli üzenet emlékeztet a közös elhatározásra.

másoknak is. Ugyan egészen más dolog lett belőle, mint amit kezdetben elképzeltem, de egy élettel, a nagybetűs Élettel teli, jó dolog született.

Kinga: Nagyon jó olvasni a viszszejelzéseket! Volt, aki azt írta, hogy a napi gondolat fölrázta, új lendületet kapott tőle. Mászt konkrét szeretet-tettekre sarkallt. Volt egy lány, akinek úgy küldtem el az sms-t, hogy nem is kérte. Később írta, hogy már napok óta motoszkált benne, hogy ő is jelentkezik az üzenetekért, de nem tette meg, és pont akkor kapta meg „véletlenül” tőlem, amikor nagyon nehéz és rossz napja volt. Akkor az a pár sor erőt adott neki. Azóta mindennap kapja, olvassa, éli. Különösen örültünk a már megházasodott fiataloknak is, akik továbbra is olvassák a levelezésünket, és az ötleten

felbuzdulva szintén csatlakoztak. Másféle élethelyzetük, másféle tapasztalataik gazdagítanak mindnyájunkat.

Zsófi: Persze néha nehéz is. Van, hogy ugyanúgy elfelejtem a kitűzött célt, vagy belefeledkezek egy-egy napba, de ilyenkor segít az újrakezdésben, hogy együtt csináljuk, vagy épp olvashatom, hogy más hogyan tudta valóra váltani a napi „mottót”.

Igen – gondoltam magamban e cikk sorait gépelve –, ezt én is ismerem. Egyedül valahogy sokkal hamarabb ellustulok, belefáradok, feladom. Aztán rögtön az afrikai bölcsesség jutott eszembe: „*Ha gyorsan akarsz menni, menj egyedül! Ha messzire akarsz jutni, menj együtt másokkal!*” Köszönöm, hogy az idén veletek együtt készülhetek, hátha így Ő, amikor megérkezik, egy kicsivel nagyobb meleget talál majd nálam. ■

¹gen [ejtsd dzsen]: a lelkeséget
elkötelezetten élő fiatal

Senki sem tökéletes

Egy lelki tapasztalatot kezdtem el, és szeretnék a tökéletességre törekedni. Úgy igyekszem megvalósítani önmagam, hogy sokmindent teszek, de a végén mindig azt csinálom, amit a barátaim. Mindent beleadok, mégsem sikerül tökéletesnek lenni. Be kell valljam, kicsit el vagyok keseredve.

aláírt levél

A vallomásod arra ösztönözhet bennünket, hogy ne elégedjünk meg olyan célokkal, melyek nem visznek előre, és nem segítenek átgondolni, hogyan állunk a lelki tapasztalattal. Köszönöm, hogy emlékeztetsz arra, csak egy életünk van, és ezért fontos, hogy nagy távlatokról álmodjunk.

Ebben a kihívásban te a tökéletességet állítottad magad elé célnak, de mivel úgy tűnik, nem sikerült elérned, elkecsereledtél és elvesztetted

a lendületet. Jó lenne pontosabban megtudni, mit értesz a tökéletesség alatt, de mindenestre azt javaslom, hogy tegyél néhány kicsi, de konkrét lépést, hogy folytasd ezt a tapasztalatot.

Ha jól érzékelem, nem szeretnéd kevéssel beérni, inkább magasra teszed a mércét. De ezt nem lehet úgy elérni, hogy minden rosszat egyszerre kiírtasz magadból és a környezetedből úgy, hogy folyamatosan és egyedül harcolsz. Ha egy lelki tapasztalatot élünk, akkor sem válunk szuperhőssé, olyanokká, akiknek erőfeszítések nélkül sikerül tökéletesnek lenni és megváltani a világot. Nem, olyanok vagyunk, mint a többi ember, erényekkel és hibákkal.

Az előre haladáshoz ne magunkra tekintünk, hanem Valakire, aki meghívott minket erre a tapasztalatra, és azokra, akikkel együtt

haladunk, így egymást segíthetjük abban, hogy javítsunk. Nem kell tehát azzal foglalkoznunk, hogy minden hibánktól megszabaduljunk, hanem inkább a hozzáállásunkon változtassunk: nézzünk más szemmel, derűsen a korlátainkra! Így mások tanácsai és saját lelkiismeretünk által felfedezzük, hogy miként

tudjuk hiányosságainkat összeegyeztetni céljainkkal, és megérthetjük, mi a következő lépés, hogy javítsunk.

Ez minden nap egy fedezést fog jelenteni, hogy a jelen pillanatban mindig lehetőségünk van újrakezdeni. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

TESTVÉREK KÖZÖTT

Giovanna Pieroni

Gyermekeink szembenállása

A gyerekeim (5, 7 és 10 évesek) képesek a legkisebb apróságokon is durván veszekedni. Hogyan tudnék javítani a kapcsolatukon, a köztük lévő együttműködésen?

aláírt levél

Bizonyára magad is észrevetted milyen fontos, hogy mi szülők megteremtjük a derűs légkört, és működésbe hozzuk a megosztást és egymás meghallgatását. Mindenekelőtt egymás között, de másokkal is. Ha például vacsoraidőben beugrik a szomszéd, akkor nekünk szülőknek kell fogadnunk őt, még ha fáradtak is vagyunk. Csak ha ezt megtettük, akkor szólhatunk gyermekünknek, hogy halkítsa le a tévét, mert a testvérenek sok házi feladata van, és különben nem tud tanulni. A testvérek közötti versengés azonban minden erőfeszítésünk ellenére sem fog megszűnni. Mondhatjuk azt is, hogy ez így van rendjén. A rivalizálást befolyásolja a születési sorrend, a korkülönbség, és az is, ha eltérő a hozzáállásunk a gyerekekhez, például az egyiket a széltől is óvjuk, a másikkal szemben pedig igényeket támasztunk. Vigyázzunk a felesleges összehasonlításokkal

pixabay.com

Apaszerep

Mi az apaság pszichológiai szerepe?

aláírt levél

Lényegét tekintve az apaság két pszichikai jellegzetességet foglal magába: a biztonságérzetet és a

bátorítást. Minden apuka játszott már legalább egyszer olyat a gyermekével, hogy feldobta a levegőbe, és utána biztonságosan elkapta. Ebben a játékban egyszerre van jelen a biztos fogódzó pont és a védelem,

Fotó: CN

is, amik néha kiszaladnak a szánkon: „A bátyád bezzeg jól tanult!” Az ilyenek csak még több feszültséget szülnek, mivel a testvérek nem egyformák, és abban kell bátorítani őket, hogy legyenek önmaguk. Gyakran azért is veszekednek a gyerekek, hogy felhívják magukra a szülők figyelmét. Vegyük észre az ilyen burkolt üzeneteket!

Túl gyakran vagyunk annyira elfoglaltak, hogy észre sem vesszük ezeket a helyzeteket. Támogatnunk kell az egymást segítő barátságokat, és felhívni a figyelmüket a náluk rosszabb helyzetben élők szükségleteire. Még a szokatlan kezdeményezések is hasznosak lehetnek.

Idén nyáron sátrazni mentünk két napra. Az autóban mind a négy gyerekünk azon veszekedett, hogy kinél legyen a chipses zacskó. Viszont amikor megérkeztünk, a feszültség elszállt, és jól együtt tudtak működni. A legkisebb rögtön hozta a cövekeket, a másik ásott, a többiek pedig felállították a sátrat. Otthon is úgy próbálom szétosztani a feladatokat, hogy egyrészt adni tudják a saját részüket, másrészt növekedjen a megosztás is közöttük. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

pixabay.com

amely a biztonságot és a bátorítást juttatja kifejezésre.

Az apaszerep mögött meghúzódik a férj szerepe, aki szeretetet és érzelmi biztonságot nyújt feleségének. Ilyen módon közvetetten az anya érzelmi és emocionális reakcióin keresztül az apa is hat a gyermekre. Ne felejtjük el, hogy a gyermek tudatalatti, leghőbb vágya azon túl, hogy szeressék az, hogy lássa: anya és apa szeretik egymást.

Az apának közvetlen szerepe az, hogy segítse gyermekét az anyjától kapott statikus jellegű biztonságból átmenni egy dinamikus jellegű biztonságba, ahol megmérettetheti magát és kipróbálhatja erejét a világ szeme előtt. Ez azt jelenti, segíteni kell a gyermeknek, hogy el tudjon szakadni a biztonságot nyújtó anyai függőségtől, és merje vállalni azokat a kockázatokat,

amelyek az éretté válás velejárói. Ebben nagy jelentősége van a bátorításnak.

Az apák sok hibát elkövetnek: hallok a munkatársaim panaszáradatát is a mai apákról, különösen azokról, akik soha nincsenek otthon, mert mindig csak dolgoznak, vagy azokról, akik külön élnek és hétvégén van náluk a gyerek. Szakmai tapasztalatom alapján mégis azt mondhatom, hogy ezek a hibák mind kijavíthatók.

Ilyen körülmények között is meg lehet menteni az apaszerepet, mert átveheti valaki más, a lelki vezető, a hittantanár, a nagybácsi, a nagypapa, a nevelőapa, a tanár, a fociedző, stb. Olyan emberek, akik az apai szerep két jellegzetességét, a biztonságérzetet és a bátorítást biztosítani tudják. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

Többé nem rabszolgák, hanem testvérek!

Fel kell ismernünk, hogy világjelenséggel állunk szemben, amely meghaladja egyetlen közösség vagy nemzet kompetenciáját. Ahhoz, hogy legyőzzük, olyan mértékű mozgósítás szükséges, mely hasonló méretű, mint maga a jelenség. Ezért fordulok sürgős felhívással minden jóakarató férfihoz és nőhöz, és mindazokhoz, akik közelről vagy távolról, akár a legmagasabb intézményi szinten is, tanúi a modern rabszolgaság drámájának, hogy ne váljanak cinkosaivá ennek a gonoszságnak, hogy ne forduljanak el testvéreik szenvedésétől, akiket megfosztottak szabadságuktól és méltóságuktól, hanem legyen bátorságuk, hogy megérintsék Krisztus szenvedő testét, mely láthatóvá válik azon a végtelen sok arcon, akiket Jézus maga így nevez meg „ők az én legkisebb testvéreim” (Mt 25,40.45). Tudjuk, hogy Isten azt fogja megkérdezni tőlünk: „Mit tettél testvéreddel?” (vö. Ter 4,9-10). A közöny globalizációja, ami ma súlyosan ránehezedik sok testvérünk életére, mindannyiunkat arra hív, hogy teremtsük meg a szolidaritás és a testvériség globalizációját, mely visszaadhatja ezeknek az embereknek a reményt. Segítsük őket abban, hogy újra bátran hozzáfogjanak e célok megvalósításához, nézzenek szembe a nehézségekkel és használják ki azokat az új lehetőségeket, amelyeket korunk kínál, és amelyeket Isten ad a kezünkbe.

Részlet Ferenc pápa üzenetéből
2015. január 1-ére, a béke 48. világnapjára

Forrás: vatican.va
Fordította: Tóth Judit

NE FORDULJUNK EL
SZABADSÁGUKTÓL
ÉS MÉLTÓSÁGUKTÓL
MEGFOSZTOTT
TESTVÉREINK
SZENVEDÉSÉTŐL.

Környezeti sejtek

A politika megújulása attól függ, hogy lesznek-e a parlamentben olyan politikusok, akik kölcsönös szeretetük által odaviszik Jézust.

A keresztények közéleti szerepléséről írt cikkemre reagálva az egyik barátomtól elgondolkodtató levelet kaptam: „Az alapreakció a közélettel kapcsolatban inkább elkerülő magatartás, mint izgalmas kihívás. Az jár a fejemben, hogy miért elkerülő a hozzáállásom a közjával, a politikával szemben. Védekező mechanizmust véltem felfedezni benne. Igyekszem magam megkímélni egy rakás kudarcélménytől, vádaktól, húsba vágó kritikáktól, az emberek elégedetlenségeit pedig nehezen viselem. Továbbá tudva levő, hogy a politika, a pénz világában a színpalak mögött nagykutya hatalmi civakodása folyik, és ha megsértem az érdekeiket, akkor nagyon harapnak. Márpedig ha összeütközésbe kerülnek velük, akkor társadalmi helyzetem, képességeim és kapcsolataim alapján elég kiszolgáltatott lennék előttük.” Egy másik levél pedig arra vonatkozóan fogalmaz meg kételyeket, hogy lehetséges-e egyáltalán a politikában szeretetről beszélni. Chiara Lubich politikai írásaival kapcsolatban így fogalmaz: „Gyönyörű! Nagyon tetszik! Csodálatos célokat tűz ki! Túl szép. Mintha fogalma se lett volna, hogy valójában mi folyik a világban. Vagy ha volt, nem mondta ki.”

Együtt

Amikor ezeket a leveleket kézhez kaptam, éppen Richard Sennett, a szociológia nagy öregjének könyvét lapozgattam az együttműködésről¹. Tényelemző könyvről van szó, nem politikai filozófiai fejtegetésről, amely bemutatja az együtt cselekvő ember különleges többletét az európai társadalomtörténetben, és rámutat arra is, hogy ma hogyan bontakozhatnának ki jobban az együttműködés

mechanizmusai. „Egymással együttműködve könnyebben megvalósíthatjuk a nehezebb célokat is: Ha másokkal megosztjuk törekvéseinket, akkor kipótolhatjuk az egyéni hiányosságainkból fakadó ürköket” – írja. „Az együttműködésre való hajlam a génjeinkbe van írva, de ezt fejleszteni, képezni kell. Ez különösen nyilvánvalóvá válik akkor, amikor olyanokkal kell együttműködnünk, akik nagyon különböznek tőlünk. Az együttműködés ilyenkor

nagy erőfeszítést és odaadást kíván tőlünk.”

A keresztény ember tehát nem magányos harcos a közélet színterében, félelmekkel és védekező mechanizmusokkal. Első dolga az, hogy közösséget hozzon létre maga körül, akikkel együtt lép ki a nyilvánosságba, hogy ott közösen cselekedjenek. Chiara Lubich már a háború utáni években látta, hogy a keresztény kultúrának alig van nyoma a társadalomban, és maga is átélte a szorongásnak

és a reménytelenségnek az érzését. A *Róma feltámadása* c. írásában így fogalmaz: „Róma utcáit elárasztja a világ minden hívságával és szennyyel, amely betör az otthonok rejtekébe, ahol felüti fejét a gyűlölködés, a nyugtalanság és mindenféle bűn. Utópiának mondanám Ideálokat, ha nem gondolnék Jézusra, aki szintén ehhez hasonló világot látott maga körül, s akit élete tetőpontján mintha maga alá temetett volna ez a világ, mintha legyőzte volna a rossz.” Chiara nem tartja feladatának, hogy bármilyen módon szembeszálljon ezzel a rosszal, hanem Istentől kapott karizmájából merítve eredeti megoldást javasol: összefogni ketten-hárman, és létrehozni Krisztus misztikus testének egy sejtjét abban a közegben, ahol élünk és dolgozunk. Az ilyen mini-közösség bátorságot ad, biztonságot nyújt, új megoldásokra lel, és kisugárzása van, mások is csatlakoznak hozzá. Ez a javaslat igen realiztikusnak tűnik, hiszen nem beszél a közállapotok karikacsapás-szerű megváltoztatásáról, hanem ad egy egyszerű receptet: változtassam meg én gyökeresen az életemet az evangélium szerint, és kezdjek el a mellettem levő emberre is úgy tekinteni, mint akiben potenciálisan hasonló folyamatok mehetnek végbe. Ha már ketten vannak egy helyen ilyenek, akkor ott létrejön egy környezeti sejt, amelynek kisugárzása van arra a közegre (emberekre, működési mechanizmusokra, együttélési normákra), amiben megjelenik.

A recept

Chiara a fent említett írásában végigvezet bennünket azon a folyamaton, amelyen keresztül egy ilyen társadalmi sejt megszülethet. Az első lépés a gondolkodás- és szemléletmódunk

Fotó: CN (2)

A keresztény ember nem magányos harcos a közélet színterein, hanem közösségével együtt cselekszik a nyilvánosságban.

megváltoztatása. Ha hagyjuk, hogy Isten belülről átformáljon bennünket, akkor a világban nem annyira a rossz jelenlétét fogjuk látni, mint inkább – Jézushoz hasonlóan – vakokat, akiknek vissza kell adnunk a látásukat, némákat, akiket szóhoz kell segíteni, bénákat, akiket újra meg kell tanítani járni. Képesek leszünk „Isten szemével látni az emberiséget, aki mindent elhisz, mert szeretet”.

A következő lépés pedig az, hogy „meglátom és felfedezem a többiekben is ugyanazt a fényt, amely bennem él, (...) s életre keltem a testvérben Jézust (...) és ő is Isten szemével fog tekinteni az emberiségre”.

A harmadik lépés az előző kettőből szinte automatikusan következik: „létrehozom Krisztus misztikus testének élő és teljes sejtjét (...) így a szeretet áramlik közöttünk (...) és a teljes Krisztus születik újjá bennünk és mindkettőnkben külön-külön valamint közöttünk is”.

A negyedik mozzanat tulajdonképpen nem is lépés, hanem következmény: „Ez tényleges és látható tanúságtétel az

eggyé tevő szeretetről”, ahol „hagyjuk, hogy az élet kiáradjon belőlünk másokra, és feltámassza a halottakat.”

A politikában is

Chiara meg volt győződve arról, hogy ez nem csak a szűkebb értelemben vett vallásos közegre érvényes, hanem a társadalmi élet minden területére. A közöttünk élő és általunk az emberi társadalomra ható Jézus jelen lehet az iskolákban, a munkahelyeken, a sportban és a politikában is. Számára a keresztény politikai cselekvés első lépése és minden további tevékenység feltétele környezeti sejt létrehozása a parlamentben, az egyes pártokban, a pártközi fórumokon, az önkormányzatokban, a civil szervezetekben. Ez a meggyőződés azon a hiten alapul, hogy csak Jézus képes valós társadalmi változásokat indukálni. „Természetesen nem a történelmi Jézus (...), hanem a mi-Jézus, az én-Jézus, a te-Jézus.”

A kérdés tehát az, hány ilyen Jézus-sejt születik a közeljövőben a magyar politikában is. ■

¹ *Together. The Rituals, Pleasures and Politics of Co-operation.* Yale University Press, New Haven&London, 2012.

Maga a találkozás értékes

A felekezeti sokszínű városligeti ökumenikus lelkész kör tagjai vallanak az évek óta testvériesen működő közösségről.

Emberi örömök és fájdalmak

Nagy Károly, római katolikus: „Ne azt nézzük, ami elválaszt, hanem azt, ami összeköt bennünket” (XXIII. János pápa). Ez a mondat motivált az elmúlt negyven évben előző helyeimen is, amikor mindig megke-
restem a különböző keresztény egyházak pásztorait, és így tettem akkor is, amikor Zuglóba kerültem. Közel kétórásak összejöveteleink. Kötetlen beszélgetés, majd ezt követi a „házigazda” által választott ige meghallgatása a felvezető elmélkedéssel. Így elő szokott kerülni a havi életige is. Átélkedjük, átbeszéljük, majd saját szavainkkal átíráskozzuk a hallottakat (egymásért is), sőt még énekelni is szoktuk. Tapasztaljuk, hogy sok közös, hasonló örömünk

és fájdalmunk van, hiszen ugyanabban a világban élünk. Öröm az utcán is találkozni egymással, írni egy-egy e-mailt, ápolva a testvéri szeretetet. Hitvitákba direkt nem megyünk bele, de ha előkerül, tiszteletben tartjuk a „másság”-ot. Olykor meghívjuk egymást saját programjainkra, hangversenyre, egyébre.

Megváltozott státusban változatlan szeretet

dr. Kovács György, Mahanaim Gyülekezet: Amikor évekkel ezelőtt bekapcsolódtam a lelkész körbe, kicsit hivatalosnak éreztem a légkört. Friss voltam, még nem ismertem a résztvevőket. Most szeretettel, baráti a találkozó. Szeretjük egymást és imádkozunk egymásért. Közben

egy megváltozott státusba kerültünk a 2012-es egyházi törvény kapcsán. A lelkész körben megmaradtunk, a testvéri kapcsolat nem változott. Én itt az lehetek, aki vagyok a Krisztusban. És testvéreim is azok lehetnek. Elfogadást tapasztalunk egymás felé, és tiszteletet, érdeklődést, barátságot. Ez érték egy szeretethiányos világban. És annak felmutatása is, hogy az Úr Jézus Krisztus eggyé tett bennünket, a Krisztus Teste egy, s mindazok beletartoznak, akik újjászülettek, és az Urat imádják.

Barátságban együtt

Bagi László, református: Az ökumenikus lelkész körünkre egyszerűen szükség van, mert jó közösségben lenni egymással. Megoszthatjuk örömeinket, ha a gyülekezeteinkben történt felemelő, jó dolog. Meg szoktuk beszélni, ha egyéni, családi életünkben van öröm vagy betegség. Számon tartjuk egymást. Tudunk vidámak lenni, kötetlenül beszélgetni, de amikor áhítatot tartunk, akkor komolyan vesszük Isten ígését és mindenki igyekszik lelki kincseit megosztani, hogy így építsük

A testvéri kapcsolat tovább erősödik a törvényi megkülönböztetés ellenére, és vonzó példa a hívek előtt.

egymás hitét. Híveink is tudnak ösz-szejöveleteinkről és örömmel tölti el őket, hogy lelkipásztoraik szeretik egymást és békességben élnek.

Pelikán András, evangélikus:

A lelkészközi találkozások számomra barátságot jelentenek. Az önmagáért jó találkozást. Fontosak az ige körüli közös gondolkodások, és fontosak az éppen aktuális élményeink vagy a hitvallásainkba foglalt tanítások átbeszélése is. De a legfontosabb számomra mindig maga a találkozás. Az, hogy újra és újra kezdet fogunk, egymásra nézünk és örülünk annak, hogy együtt lehetünk.

A megosztás ereje

Pataky Albert, Agapé Pünkösdi Gyülekezet: Az ökumenikus lelkészkörben először testvérekre találtam. Újra és újra megerősödhet

Képek: Nagy Károly fotóalbumából (2)

bennem az a felismerés, hogy Krisztus Teste, az Egyház egy, ehhez az egyhez tartozunk, még ha más-más felekezetben is. A bennünk lakozó Krisztust ismerhetjük fel egymásban. Nagy áldás együtt imádni ebben a közösségben az Urat. Aztán barátokra találtam, akik közösségében felszabadultan és jól érezhetem magam. Végül, de nem utolsó sorban szolgatársak vagyunk, akik ugyanazt az Urat és népet szolgáljuk. Megoszthatjuk egymással a szolgálat felemelő időinek boldogságát és a terheket is. Imádságban hordozzuk egymást és gyülekezeteinket. Nagyon fontosnak tartom még, hogy testvéri, baráti és szolgatársi közösségünk vonzó és követendő példa a hívek előtt. ■

ÖKUMENIKUS ÉNEK

1. Bár szétszakadva él az egyház,
Jézusban mégis egy lehet.
Ha el is választ annyi korlát,
Testvérnek adj testvérkezet!
Ha egy a Pásztor, egy a nyáj,
Őnála mind helyet talál.

2. A bölcs tanító mind csak szolgál:
Nem léphet Jézusunk elé.
Szeretet útján vándorolva,
Tekintsünk mind az Úr felé!
Hű keresztyén az nem lehet,
Ki csak beszél tettek helyett.

3. Elrejtve él a Krisztus népe,
Bűn és halál takarja még.
Nem látszik szent, örök reménye:
Hordozza a kereszt jelét.
De egykor véget ér az út,
S a szent hajó majd célba fut.

4. Jézus, tebened egy az egyház:
Ne engedd szétszakítani!
S mit elront annyi sok tanítvány,
Siess te meggyógyítani!
Utunkra hulljon tiszta fény:
Szeretet, hit s örök remény!

Forrás: Evangélikus énekes könyv
Szerző: Samo Chalupka szlovák lelkész
[1812-1883]

Ökumené otthon

Alakulóban levő csoportunk olyan házaspárokat fog össze, akiknek a felekezeti különbözőségéből adódóan fontos az ökumené. Korábban több kérdés érkezett hozzánk fiataloktól illetve szülőktől, akiknek gyermekei ökumenikus házasságra készülnek, hogy miként élhetik meg a felekezeti különbözőséget a házasságban, családban. Úgy éreztük, hogy több házaspárral – gyakorlottabbakkal is – közösen előre juthatunk az útkeresésben. Nagy segítséget nyújtanak nekünk a Fokoláre Mozgalom tapasztaltabb tagjai. Egyik találkozásunk alkalmával szimbolikus jelentőségű kirándulást tettünk Nagybörzsöny Árpád-kori templomához, amely az egyházszakadás előtti

Farkas Géza fotóalbumából

időbe vezet minket. Ez arra figyelmeztetett, hogy nagy a feladatunk, mert most egy másik mozaikot kell összeraknunk: a különbözőség egységét. ■

Farkas Géza és Enikő

1980 04.13 LS

AKI NEM MÉRICSKÉL, AZ MINDIG NYER!

Teknőc Ernő bácsi észrevette a rét közepén kószáló Nyusszancsot, és odakiabált neki: „Nyusszancs! Kérlek, segíts kivenni a sütőből a pihe-puha áfonyás lepényt, mert nekem fáj a derekam.” A nyuszi nem kérette magát, uzsgyi rohant azonnal az ínycsiklandó illat után. Teknőc bácsi jól tudta, hogyan kell megfogni a kisnyuszikat: a gyomrukon keresztül! Nyusszancs, miközben a konyhában falatozta a jól megérdemelt lepénykáját, elmerengett Teknőc bácsi barázdákkal szántott ráncos arcán, és kiszakadt belőle egy sóhaj: „Én is viselek egy ráncot!” „Dehogy, fiacskám, sok víz lefolyik még a Dunán, mire neked ráncaid lesznek” – nyugtatgatta Teknőc bácsi, de Nyusszancs rárivallt: „De igenis van, nekem a szívem barázdált. Tappancs miatt.” „Tappancs egy barátod?” „Csak volt a barátom – kiálltotta. – Most már nem az, mert ki nem állhatom.” „Ellenségeskedni, utálkozni nem szép dolog, kicsikém.” „De ő sem valami szépen viselkedett ám! Elhagyott engem, elköltözött a kerek erdőn túlra a családjával.” „De hát akkor ezt nem is szántsándékkal tette, hiszen a szülei döntötték el.” „Én akkor sem tettem volna ilyet soha!” Teknőc bácsi a bajsza alatt elmosolyodott ennyi megfontolatlan esküdözést hallva, Nyusszancs pedig így folytatta: „Örök barátságot fogadtunk egymásnak, tudja, Teknőc bácsi. Azt írta a naplómba,

hogy »Ha a világ egy nap véget is ér, a mi barátságunk örökké megmarad. Életem minden napján te leszel a legeslegjobb barátom!« Hazugság, az egész egy szemenszedett hazugság!!!” „Arra nem gondoltál, Nyusszancs, hogy Tappancs is elhagyatva érzi magát, és még magányosabb, mint te? Miért nem írsz neki egy levelet?” „Mert nem igazságos! Neki kell először írnia, hiszen ő hagyott itt!” „Talán azért nem ír neked, mert nem mer. Érzi, hogy mérges vagy rá. Tudod, nyuszikám, amikor az ember valakit tényleg szeret, akkor nem méricskél, nem a másakra vár: először rajtad a sor, én csak utána következem... Nem elvár, hanem ad: méghozzá lelkesen, nagylelkűen, örömmel. Biztos vagyok benne, hogy te még mindig nagyon szereted Tappancsot, ezért... „Ezért még ma lefekvés előtt írok neki egy levelet, megígérem.” „Örülök Nyusszancs! Tudtam, hogy jószívű és nagylelkű nyuszika vagy! Tudom, hogy Tappancs hamarosan válaszolni fog neked.” Pár nappal később Nyusszancs kopogott Teknőc bácsi ajtaján, hogy felolvassa neki a Tappancstól kapott levelet. „De honnan tudtad előre, hogy válaszolni fog neked?” – kérdezte. A bölcs Teknős pedig mosolyogva felelt: „Biztos voltam benne, kicsi nyuszifül, mert ha az ember félreteszi a méricskélést, akkor mindig nyer.” ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Máriai

Meglepetés

A buszmegállótól jó darabot kell gyalogolni a lakásunkig. Csak mostanában fedeztem fel, hogy az egyik eléggé lepukkadt házban egy hetven felé járó hölgy lakik valakikkel, talán családtagokkal. A macskáját dicsértem meg, így kezdtünk el beszélgetni. Táskás szemek, cigi, néha bizonytalan mozgás és beszéd, lehet, hogy kicsit ittas, nem tudom, de nem is ez érdekel. A lényeg, hogy itt van egy ember, akivel találkoztam, nem én akartam, hanem „elém került”, és biztosan nem véletlenül. Ebben a meglepetésben igyekszem felfedezni a miértet és cselekedni, ha ezt kéri a helyzet.

E. I

Fejlesztési és felkészülési

A „Nézőpont” rovatban, az „Erre (is) jó az email” cikk kapcsán az jutott az eszembe, milyen jó és hasznos erről a témáról írni, és egy-két jó tanácsot adni-kapni. Én is így tanultam meg idővel, hogy milyen levelekkel kell óvatosan bánni, és bölcsen, fenntartással kezelni egy-két hírt.

A minap az egyik ismerősömtől olyan továbbított levelet kaptam, ami

nem volt aláírva. A kormány egyik intézkedésével kapcsolatos kritikát fogalmazott meg. Nem

akartam minősíteni ezt a levelet, hanem arra kérdeztem rá, nem lehetne-e megtudni, ki írta. Mert így, aláírás nélkül, lehet igaz, de lehet rágalom is. Kértem, érdeklődjön utána.

Azért tehettem meg, mert már volt kapcsolat közöttünk, ami elbírta ezt a kis „kiigazítást”.

Én is tanultam, a mellettem lévőt is taníthatom. Remélem, ez is hozzájárul ahhoz, amit „A résztvevő polgár” c. cikkben olvastam a „Társadalom” rovatban: „Fejlesztésre várnak saját személyes képességeink is, hogy felkészüljünk a közéletben való részvételre: megfelelően tudjunk

megfogalmazni egy problémát..., be tudjunk másokat is vonni az ügy érdekében.”

aláírt levél

Egy mese folytatása

Megkértem a fiamék, hogy vigyázzak kis unokámra, aki egy második osztályos, érdeklődő kislány. Arra gondoltam, hogy elolvasom az egyik régebbi Új Városban megjelent Csigabiga ajándéka című mesét. Kicsit vártam, hogy mond majd valamit, de nem így történt. Másnap az iskolába kellett elkísérnem, de sírva mondta, semmi kedve sincs hozzá, mert padtársa gyakran cikiz. Emlékeztettem arra, amit előző nap olvastunk és ez valamennyire feloldotta benne a feszültséget. Amikor a tanítás végén érte mentem, elmeséltük a tanító néninek is, hogy mit éltünk meg. Elkérte az Új Várost, mert a gyerekek között elég nagy szakadék támadt egy bizonyos helyzet miatt. A tanító néni felolvasta ezt a mesét a gyerekeknek és azt kérte tőlük, hogy ennek alapján írjanak egy olyan házi feladatot, ami-ben bemutatják, milyen megoldást javasolnak a kialakult problémára.

aláírt levél

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasszerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

Fotó: Michele Zanzucchi

IMAÓRA

A KRISZTUS-HÍVŐK EGYSÉGÉÉRT

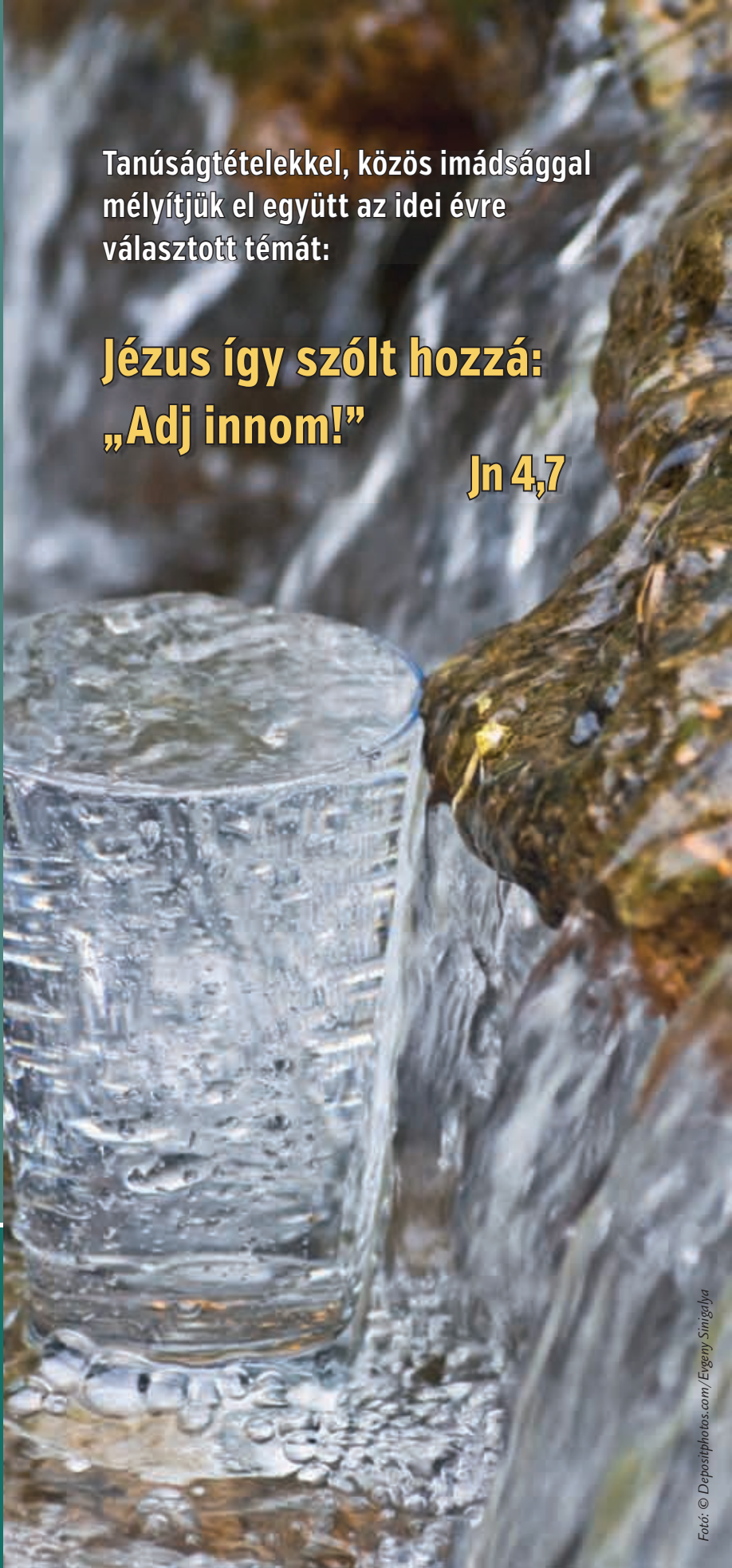

2015. január 23-án, pénteken délután
17-től 20 óráig a Fokoláre Mozgalom
szervezésében a MEÖT (Magyarországi
Egyházak Ökumenikus Tanácsa)
székházában (1117 Budapest,
Magyar tudósok krt. 3.)

Tanúságtételekkel, közös imádsággal
mélyítjük el együtt az idei évre
választott témát:

**Jézus így szólt hozzá:
„Adj innom!”**

Jn 4,7

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2015/1

ISSN 0865-0829

